

La política falsària o per quedar bé, és el mal

written by Llorenç Prats | 24 d'abril de 2021

Com és tradició, Barcelona aplega plomes de primer nivell, encara que no sempre coneguts, per celebrar la jornada de Sant Jordi. En aquesta celebració i en presència de l'alcaldesa, l'escriptor Pol Guasch va parlar clar sobre les deficiències polítiques que ens persegueixen i ens van tancant, a tots, sense excepció.

Però com Sant Jordi, en Guasch no va callar cap referència a la política falsària, les vanes amenaces o l'engany cosmopolita, en un to crític mesurat però punyent. La creació necessita llibertat però l'acció institucional, quasi per definició, provoca subordinació i passivitat. Una realitat a la qual ni de lluny el suposat govern progressista municipal de Barcelona ha sabut reaccionar. Qui sap, s'intueix, si fórmules suposadament més reaccionàries serien més tolerants amb el foment de la lliure creació i els anhels alliberadors, recordant la lluita segurament desigual entre el príncep i el drac.

El talent de Pol Guasch, per sort, van assentir molts dels assistents, és indòmit. I aquesta actitud omple d'esperança i alegria. Va dir "m'han convidat per ser jove", com si la joventut es pogués representar, va reblar. I "per encarnar alguna cosa semblant a la diversitat" perquè queda bé en ambients progressistes malgrat que sigui només una capa més, com qualsevol altra.

El món de la cultura, i també el de la literatura, ha estat temptada d'arrossegar-se davant de les institucions culturals per pidolar qualsevol favor. La situació de la pandèmia ho hauria pogut justificar quan han de malviure o esperar sorpreses. Però la creació en majúscules, va explicar, no ho

pot admetre. “No hi ha res a negociar”. Una creació que és també la dels pobles. I per molts dels presents, clarament, la dels catalans.

Va haver d'explicar que la literatura “no crea immunitat i s'obre com l'espai on deixar-se afectar”, en un llenguatge COVID que ens resulta familiar i prou proper. Les seves referències, per tant, suposen un esforç de combat davant “la banalitat política” que ens envolta. Un combat, al qual es refereix, pel que fa a la literatura, com de “cures i acompanyament”. On mantenir-se en peu és el millor premi. Potser l'únic.

I, segons ell, això és possible perquè “cadascú de nosaltres tenim una xarxa de cuidadors dispersos pel món” que substitueixen el que “abans fèiem en comunitat”. Unes comunitats que han desaparegut, estan desapareixent o s'han de refer perquè el llenguatge polític i econòmic de la globalització les ataca per terra, mar i aire. I aquestes els admeten sense quasi cap resistència o mínima defensa. Per sort, amb algunes excepcions, va acabar: Urquinaona, o quan la lluita forneix l'esperit perquè en l'altre hom es retroba.

Aquestes paraules, plenes de contingut, van omplir-ho tot. Tot seguit, les paraules de l'alcalde de Barcelona, van sonar retòriques i buides, sense contingut. Paraules repetides o frases fetes.